

Arrest

nr. 227 131 van 7 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DETHEUX
Amazonestraat 37
1060 BRUSSEL

tegen:

de Gemeente ZAVENTEM, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 8 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Burgemeester van de gemeente Zaventem van 4 juni 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juli 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BUEKENHOUT, die loco advocaat A. DETHEUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat R. JANS, die loco advocaat CAELMACH verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 december 2018 dient de verzoekende partij, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische vader.

Op 4 juni 2019, met kennisgeving op 6 juni 2019, neemt de gemachtigde van de burgemeester van Zaventem de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 03-12-2018 werd ingediend door:

Naam; T. (...)

Voorna(a)m(en): M. (...)

Nationaliteit: Angola

Geboortedatum: (...)1957

Geboorteplaats: Fubu(Angola)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

Om de volgende reden geweigerd:

(...)

X De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie;

Bewijzen ten laste(bewijzen van financiële steun in het verleden en attesten van onvermogen in het land van herkomst of origine)

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 47/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “de verplichting van de administratieve overheid om het geheel van de voorgebrachte elementen in overweging te nemen” en van “de beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder het beginsel van de zorgvuldigheid”. Daarnaast meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Het middel luidt als volgt:

“2. Artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In caus heeft de gemachtigde nagelaten de rechtsgrond op grond waarvan de bestreden beslissing genomen werd te vermelden.

De gemachtigde heeft zich beperkt tot het stellen dat de betrokkene niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie — bewijzen ten laste (bewijzen van financiële steun in het verleden en attesten van onvermogen in het land van herkomst of origine).

Hierdoor kan verzoekster zich niet behoorlijk verweren. Er is sprake van een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991.

3 3. Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, Rvs 21 juni 2004, nr. 132.710).

Wanneer nu de bestreden beslissing stelt dat er attesten van onvermogen moesten worden voorgelegd van het herkomstland terwijl uit de aanvraag duidelijk blijkt dat verzoekster reeds sedert 2006 in België verblijft is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk.

De bewijzen van financiële steun in het verleden worden wel degelijk voorgelegd, minstens werd niet afdoende gemotiveerd wat de gemachtigde bedoelde met 'in het verleden'. I

In ieder geval, verzoekster verblijft in België sedert 2006. Hierdoor heeft zij geen contacten meer in het herkomdsland. Voor haar aankomst in België werd zij door haar vader financieel ondersteund opdat zij eten kon kopen en voorzien in basiskosten. Deze gelden werden bezorgd via een zakenkennis van haar vader. Het contact met deze man is echter verbroken. Enig bewijs kan dus niet worden voorgelegd.

De gemachtigde van de staatssecretaris dient rekening te houden met het geheel van de omstandigheden en voorgelegde feiten en stukken (DNA-onderzoek, bankrekeninguittreksels, identiteitskaarten, pensioenfiche, bewijs aansluiting ziektekostverzekering.)

De motieven aangaande het bewijs van onvermogen kunnen op zich de bestreden beslissing niet schragen. Gelet op de voorgelegde stukken in hun geheel, waarover niet afdoende is gemotiveerd, kunnen de motieven over het gebrek aan attesten van overmogen niet als draagkrachtig genoeg worden beschouwd om de bestreden beslissing te schragen.

De wet legt niet op dat de documenten die aantonen dat verzoekster ten laste is moeten uitgaan van de bevoegde autoriteiten van Angola.

De motivering is onevenredig aan het gewicht van de genomen beslissing. Er is dan ook sprake van een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat zij geen bewijsstukken heeft voorgelegd betreffende het ten laste zijn van de referentiepersoon. De verwerende partij verduidelijkt dat zij bewijzen bedoelt van financiële steun in het verleden en attesten van onvermogen in het land van herkomst of origine.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. De verzoekende partij kan dan ook niet verlangen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zou gepreciseerd hebben wat zij bedoelde met bewijzen van financiële steun “in het verleden”.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit en stelt foutief dat de verwerende partij zich beperkt tot het stellen dat geen bewijzen van het ten laste zijn werden voorgelegd.

In zoverre de verzoekende partij bedoelt dat de verwerende partij niet kan volstaan met een verwijzing naar artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Een eenvoudige lezing van deze bepaling laat toe om, samengelezen met de feitelijke motieven, te begrijpen waarom de bestreden beslissing werd genomen. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat zij zich niet behoorlijk kan verweren of dat de bestreden beslissing geen rechtsgrond bevat. Een verwijzing naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet, voor zover zij dit bedoelt, was niet noodzakelijk om de beweegreden van de verwerende partij te doorgronden, temeer de verzoekende partij zelf de inhoud van deze bepaling kent nu zij er de schending van aanvoert en zij op 3 december 2018 de procedure tot het bekomen van een verblijfskaart aanvatte met het indienen van een aanvraag op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Haar advocaat verwijst hierbij uitdrukkelijk naar deze bepaling en op het aanvraagformulier wordt eveneens deze bepaling aangekruist.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij lijkt in te gaan op de door haar voorgelegde stukken naar aanleiding van de aanvraag, voert ze de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“(…)
§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
(...)”*

Artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt verder:

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen,(...)”

4

De verzoekende partij, die meerderjarig is en een verblijf van meer dan drie maand in België beoogt in functie van haar Belgische vader, dient onder meer aan te tonen dat ze te zijner laste is.

Uit de samenlezing van deze bepalingen met artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit (zie hoger) blijkt dat het gemeentestuur de bevoegdheid heeft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te nemen indien de aanvrager niet alle gevraagde documenten heeft overgemaakt.

In voorliggende zaak weigert de verwerende partij het verblijfsrecht omdat geen bewijzen worden voorgelegd van het ten laste zijn, meer bepaald bewijzen van financiële steun in het verleden en attesten van onvermogen in het land van herkomst of origine.

De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing zoals de verzoekende partij voorhoudt kennelijk onredelijk zou zijn omdat attesten van onvermogen met betrekking tot het land van herkomst moesten worden voorgelegd terwijl zij vindt dat uit de aanvraag duidelijk blijkt dat zij sinds 2006 in België verblijft.

De Raad wijst op de bevoegdheidsverdeling tussen de gemeente en de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van een Belgische onderdaan. De verzoekende partij lijkt er immers aan voorbij te gaan dat het gemeentebestuur niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of de aanvrager voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een burger van de Unie toegelaten te worden, doch slechts kan beoordelen of de verzoekende partij zelf de naar vorm vereiste stukken heeft aangebracht die het bevoegde bestuur op zijn beurt dienen toe te laten te beoordelen of zij aan deze voorwaarden voldoet. Het gemeentebestuur kon slechts vaststellen dat er geen stukken werden voorgelegd ter staving van het ten laste zijn van de referentiepersoon, namelijk attesten van onvermogen in het land van herkomst en bewijzen van financiële steun in het verleden, zonder zich verder uit te spreken over de vraag of aan de hand van deze stukken ook effectief het bewijs van het ten laste zijn in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt geleverd. Deze beperking van de bevoegdheid van het gemeentebestuur vloeit voort uit artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit. Pas nadat de vereiste overtuigingsstukken werden overgemaakt kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken door de Dienst Vreemdelingenzaken besloten worden of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Het kwam aan de verzoekende partij toe om alle stukken die zij nuttig achtte in het kader van deze beoordeling over te maken aan het gemeentebestuur.

De verzoekende partij laat na aan te tonen welke stukken zij dan wel zou hebben voorgelegd in het kader van haar aanvraag ter staving van het feit dat zij ten laste was van de referentiepersoon. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij dergelijke stukken voorlegde, zodat de verwerende partij op goede gronden kon oordelen dat geen bewijs werd voorgelegd van het ten laste zijn, meer bepaald bewijzen van financiële steun in het verleden en attesten van onvermogen in het land van herkomst of origine. Meer zelfs, de verzoekende partij lijkt in haar middel zelf aan te geven dat zulke stavingsstukken door haar niet konden worden voorgelegd omdat zij niet bestaan, nu zij stelt *“verzoekster verblijft in België sedert 2006. Hierdoor heeft zij geen contacten meer in het herkomstland. Voor haar aankomst in België werd zij door haar vader financieel ondersteund opdat zij eten kon kopen en voorzien in basiskosten. Deze gelden werden bezorgd via een zakenkennis van haar vader. Het contact met deze man is echter verbroken. Enig bewijs kan dus niet worden voorgelegd.”*

De verzoekende partij merkt slechts op dat door haar een DNA-onderzoek, bankuittreksels, identiteitskaarten, een pensioenfiche en bewijs van aansluiting bij een ziektekostenverzekeraar werden voorgelegd. Hieruit blijkt niet dat deze stukken konden worden beschouwd als stukken die konden staven dat zij ten laste was van de referentiepersoon. Uit de bankuittreksels blijkt niet dat zij geld ontving van de referentiepersoon en de andere stukken zijn evenmin van aard een band van afhankelijkheid aan te tonen. De verzoekende partij maakt verder niet aannemelijk waarom zij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met *“het geheel van de omstandigheden en voorgelegde feiten en stukken”*. Er blijkt immers niet dat stukken werden voorgelegd die het ten laste zijn konden aantonen en evenmin toont de verzoekende partij dit aan.

Waar de verzoekende partij stelt dat *“De wet legt niet op dat de documenten die aantonen dat verzoekster ten laste is moeten uitgaan van de bevoegde autoriteiten van Angola.”* dient de Raad op te merken dat dit geenszins een motief van de bestreden beslissing vormt. De verwerende partij weigert geenszins een verblijf (door de aanvraag niet door te sturen naar de Dienst Vreemdelingenzaken) omdat geen documenten afkomstig van *“de bevoegde autoriteiten van Angola”* worden voorgelegd. Deze grief berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, dient erop te worden gewezen dat de Raad hiertoe niet bevoegd is in het kader van zijn annulatiebevoegdheid, zoals hoger uiteengezet.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 en van de formele en materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij voert verder in de hoofding van haar middel de schending aan van artikel 47/3 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat het hierboven vermelde artikel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69§1,4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepaling niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU